

бѣгнѣтъ. Мюдюринѣтъ като бѣгаше биде убитѣ, а другитѣ се отърваха здрави. Слѣдъ това възстанниците избиха до 40 мохаметански цигани, които искали да се съединятъ съ Турцитѣ; и тѣй ходеха по градѣтъ и прогласяваха свободата съ пѣсни.

Подиръ това възстанниците завзѣха цѣла Срѣдня Гора. Безоржжнитѣ жители на незаварденитѣ села отстраниха се въ двата по-главни градове. Въоръженитѣ се раздѣлиха на чети и се распрѣснаха като се сговориха върху единъ планъ. Една чета Панагюрци вървеше напредъ по края на горитѣ по направление къмъ Татаръ Пазарджикъ. Друга чета, съставена отъ Панагюрци и Копривщенци, нападна селото Стрѣлча, едничкото смѣсено турско-българско село въ централна Срѣдня Гора, и слѣдъ единъ бой въ който селото стана на пепелъ, обсади Стрѣлчанскитѣ Турци въ тѣхната джамия; слѣдъ това изгори четири малки турски селца покрай планината, наричани Юрюкъ-маха-ле. Трета чета напредваше къмъ Златица и като се биеше съ прѣснатитѣ Черкези пазише Срѣдня-Гора отъ Севѣрозападъ. Въ това време възстанаха и селата около Траяновитѣ врата, обсадиха тѣснинитѣ горски, пресѣкоха телеграфитѣ и прекъснаха всѣко сношение направо съ Софя, съ Нишъ, Босна и т. н. Бенковски съ една чета самъ нападна въ селото Белово, гдѣто подъ планината се свършва Цариградската желѣзница, изгори станцията, изби заптиитѣ и събори два моста на желѣзницата, но европейскитѣ чиновници що имаха служба по желѣзницата, остави ги да си отидѣтъ свободни. Както се види възстанниците имаха такъвъ планъ, слѣдъ като завземѣтъ тѣзи важни мѣста, тогасъ отъ три страни да